

gang tot de golf bewaakt, heeft het westelijk eskader der Grieksche vloot zijn kanonnen gericht, blijkbaar niet zonder uitwerking, al zijn de forten dan ook niet, zooals het eerst heette, platgeschoten. Meer naar binnen is het Grieksche leger Turksch Epirus ingerukt, en richt daar, op bescheiden voet evenwel, verwoestingen aan.

Aldus is, zeer in het algemeen geschetst, op dit oogenblik de oorlogsstand, die lang niet hopeloos voor de Grieken schijnt. Maar één ding vergete men niet. Het aantal troepen dat de Turken nog in voorraad hebben is legio. Het is maar een zesde deel van het Europeesch-Turksche leger, dat aan de grens staat; reeds verneemt men dat er troepen uit Azië ontboden worden en dat er nieuwe manschappen zullen worden betrokken uit Albanië. En daarentegen staat aan de grens de gansche legermacht van Griekenland. Ter versterking is reeds het garnizoen van Athene gezonden en een deel van de paleiswacht, die toch uit den aard der zaak een uiterste reserve is. Oude lichtingen van de landweer — iets als onze schutterij — worden ter bezetting van de steden opgeroepen, de burgers komen onder de wapens ter verdediging van hun gemeenten.

Als dus na eenigen tijd de duizenden nieuwe Turken gekomen zijn; als Osman pasja het opperbevel heeft genomen — dan... Dan is de eenige hoop van de Grieken een algemeene opstand in Turksch Epirus, in Thessalië en in Macedonië of — de tusschenkomst der mogendheden!

De oorlog — ik aarzel bijna het te schrijven, omdat het klinkt als bittere ironie — de oorlog wordt niet barbaarsch gevoerd. Het is een „beschaafde” krijg. Van buitengewone of in het oorlogsverband onnoodige gruwelen hoort men niet gewagen. De Turken gedragen zich ordelijk, geenszins als wilden. Hun schieten op het hospitaal, waarboven de vlag van het Roode Kruis wapperde, is blijkbaar een vergissing geweest en heeft, hoeveel lawaai er te Athene ook dadelijk van gemaakt is, geen ernstige gevolgen gehad. Zoo dom zijn de Turken toch ook waarlijk niet; de mogendheden staan er omheen en kijken toe! Overigens is natuurlijk die vermijding van gruwelen zeer betrekkelijk. Als men eens denkt aan de bajonetgevechten; aan de onbegraven lijken en de gewonden, waarmee de heuvelhellingen bezaaid waren; aan de operaties zonder chloroform,...

Welk een doellooze oorlog! En te denken dat de redding toch ten slotte van de mogendheden zal moeten komen, van de zes egoïsten, wier weifelende bemoeizucht, wier wantrouwig dralen, de ontvlambare Grieksche geestdrift gedwongen hebben naar het Noorden een uitweg te vinden. Te denken dat Turkije hen in het geheim, maar dat het dappere Hellas hen officiëel zal moeten dankzeggen. En dat Kreta, het honderdstedige, zoo goed onder de heerschappij van den muzelman zal blijven als de donkeromwolkte Olympus!